

Đúng! Em chỉ cần tiền!!

“Anh sẽ về, nhất định em phải đợi anh nhé.”

Anh ôm chặt lấy cô vào lòng, hôn lên tóc cô và thì thầm nói.

Nép vào ngực anh, cô lặng lẽ gật đầu, bao nhiêu điều muốn nói nhưng không thể nói ra.

Nước mắt cô lăn dài trên má. Vậy là chỉ cần trời sáng, chỉ cần đồng hồ cất lên 9 tiếng chuông lạnh lùng, anh sẽ xa cô và chẳng để lại cho cô điều gì ngoài một chữ ‘đợi’.

Anh, con nhà giàu, đẹp trai, sự nghiệp sáng lạng được biết bao người ngưỡng mộ. Cô, chỉ là một đứa trẻ mồ côi, tứ cố vô thân không nơi nương tựa, tương lai của cô chỉ có thể dựa vào tấm bằng đại học còn chưa lấy được. Đơn nhiên chuyện tình của họ cũng như bao chuyện tình không môn đăng hộ đối khác. Gia đình anh, bạn bè anh phản đối và nhìn cô với ánh mắt khinh thường. Khinh thường một con nhỏ trèo cao không biết thân phận. Nhưng tình yêu có bao giờ chịu thua số phận, anh bất chấp tất cả để ở bên cô, sống với cô. Cô đã từng hạnh phúc, đã từng mơ và rồi giấc mơ ấy cũng tan vỡ. Bố mẹ anh dùng đủ mọi cách bắt anh ra nước ngoài, thậm chí là dùng cả sức khỏe và mạng sống của họ.

Anh đầu hàng số phận và ra đi. Cô không trách, cũng không thể trách điều gì cả, nếu giữa tình yêu và bố mẹ thứ anh chỉ có thể mất là tình yêu.

Nhìn bóng lưng anh đi xa dần, cô khuyu xuống đất, nấc lên không thành tiếng. Chỗ dựa duy nhất của cô, người thân yêu duy nhất của cô đã đi. Giờ đây cô lại chỉ có một mình.

4 năm, đối với một số người trôi qua thật nhanh, nhưng đối với anh đó là quãng thời gian dài dường như vô tận. Bốn năm, giờ đây anh đã có được tất cả những gì mà một con người thành đạt cần có. Nhưng tình yêu của anh thì đã mất và có thể mãi mãi không thể tìm lại được. Khi anh đi cô đã hứa sẽ đợi anh, vậy mà tất cả những gì cô có thể làm là bật vô âm tín rồi chỉ sau 2 năm anh nghe tin cô lấy chồng. Một người chồng giàu có, lớn tuổi và có thể cho

cô tất cả những gì cô muốn. Anh đã không muốn tin nhưng không thể liên lạc với cô để hỏi rõ mọi chuyện. Anh đau khổ, dằn vặt, chờ đợi, cho tới một ngày một tấm thiệp cưới được gửi tới cho anh và tên cô nghiễm nhiên nằm trên đó. Anh đã tin và bắt đầu chấp nhận. Giờ đây khi quay trở lại, mong ước duy nhất của anh là tìm cô để nhìn thấy cô thật sự hạnh phúc.... Và đó cũng là lần cuối anh muốn gặp cô.

Khi những chiếc lá đã bắt đầu ngả màu vàng, khi mà thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, cô vội vã khoác lên mình chiếc áo ấm dày, với tay kéo chiếc mũ sụp xuống che đi gương mặt mình.

Cô nhanh tay vợ lấy những tờ tiền vườn vải trên tấm gra giường nhàu nhĩ và bước vội ra khỏi khách sạn. Cô cứ cúi mặt đi, đi rất nhanh như để lẫn trốn ánh mắt dè bĩu của mọi người. Cũng có thể chẳng ai nhìn cô đâu, nhưng một khi đã sai trái thì cảm giác bị người khác khinh rẻ luôn bám theo mình. Vô tình, lúc cô bước đi, một người nhìn thấy cô và sững sờ làm rơi chiếc cốc rượu.

Anh đứng phắt dậy, đẩy bàn và chạy theo bóng dáng người phụ nữ kia. Có thể cách ăn mặc, trang điểm lòe loẹt và chiếc mũ che đi gần hết khuôn mặt nhưng với anh, hình ảnh của cô đã in đậm trong kí ức nên không thể nào anh không nhận ra cô. Chạy nhưng điên cuồng về phía trước, anh thấy cô đứng lặng lẽ bên cột đèn đường, ánh đèn hắt lên người cô một cách mờ ảo. Anh định chạy tới níu lấy tay cô nhưng rồi một chiếc xe sang trọng trở tới, cô bước lên xe một cách lạnh lùng và khi chạy lướt qua anh, anh thấy người đàn ông trên xe bắt đầu nhào tới kéo áo cô như một con thú, điên cuồng. Chết lặng.... đây đâu phải là viễn cảnh anh từng nghĩ tới.

Người chồng của cô kia ư? Hạnh phúc của cô là kia ư? Vậy cô đến khách sạn để làm gì? Bao nhiêu câu hỏi dằn vặt anh, bao nhiêu nghi ngờ dồn nén trong anh bộc phát khiến anh không sao trả lời cho chính mình được. Cầm trên tay những tờ tiền xanh nhạt cô nhẹ nhàng vuốt thẳng nó một cách cẩn thận và yêu chiều. Với một số người đây là đồng tiền bán thịt nhưng với cô đây là tất cả những hi vọng cô có thể gom lại để mua lấy một hạnh phúc mong manh. Cầm xấp giấy được thám tử đưa cho mình, nhìn gương mặt cô hiện rõ trên tờ giấy phẳng phiu đó.... Anh bỗng thấy lợm người, tờ giấy trắng trong tay, khuôn mặt tươi cười của cô khiến anh cảm thấy thật buồn nôn. Thì ra đây chính là con đường cô đã chọn, như nhóp và đáng khinh làm sao.

Cô vẫn đứng lặng lẽ trên vỉa hè để chờ người khách tối nay. Chiếc váy đỏ nhẹ nhàng ôm lấy cô làm cô thật nổi bật, vẻ nổi bật đó được đổi lại nhờ ánh mắt soi mói của người đi đường. Khẽ nhếch môi, chính cô còn khinh mình nữa là.... Nụ cười của cô chợt tắt ngấm khi nhìn người đang đứng trước mặt mình.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo tăm tối nhất. Trong trí nhớ của cô anh luôn nhìn cô ấm áp và dường như hiểu ra mọi chuyện cô bất ngờ cười lớn, cười thật to nhưng đuôi mắt đã ươn ướt từ lúc nào. Năm tay cô kéo lên xe, anh lái như điên tới một nơi vắng vẻ....

Sau giây phút yên lặng để anh và cô nhìn nhau, tìm ở nhau những điểm gì thay đổi sau từng ấy năm xa cách và thoáng giật mình khi cả hai cùng nhận ra rằng anh vẫn vậy nhưng cô đã thay đổi gần như hoàn toàn.

“Anh nghe nói em đã lấy chồng, vậy chồng em đâu?” anh lạnh lùng nhìn cô rồi cất giọng.

“Em thì nghe nói anh đã lấy vợ, vậy vợ anh đâu mà để anh đi tìm ‘gái’ thế này?” cô nheo mắt hỏi ngược lại anh. Anh sững sờ nhìn cô. Trò đùa gì thế này?

Nhíu mày nhìn cô, anh không thể thốt lên một lời nào cả. Thì ra có những việc, mọi người sắp đặt thật là khéo, thật là hay.... Dù đó là hiểu lầm nhưng nhìn cô lúc này anh cũng không thể nào nguôi hận. Cứ cho là vì anh, cô cũng không nên biến mình thành loại người như hôm nay.

“Anh nhìn đủ chưa? Đủ rồi thì đưa em về lại chỗ cũ ngay đi....” Cô gắt lên. Đưa tay mở cửa xe.

“Tại sao?” mắt vẫn không nhìn cô, bàn tay siết chặt lấy vô lăng anh hỏi cô một cách nặng nề, mệt mỏi.

“Em cần tiền....”

Tiền, tất cả chỉ vì đồng tiền thôi sao? Anh tức giận đưa tay lôi cô vào xe và nhấn ga lao đi.

Thoáng bàng hoàng nhìn anh, nhưng rồi cô nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bất cần của mình.

Có gì đâu, khi bây giờ đã không còn đáng được yêu thương và tôn trọng.

Chiếc xe lao nhanh đến một khách sạn gần đó, anh lôi cô vào trong, nhận chìa khóa rồi lại kéo tay cô lôi lên phòng. Đẩy mạnh cô xuống giường, anh đưa tay đè cô xuống và hôn tới tấp vào môi cô. Nụ hôn mạnh bạo chứa đầy tức giận, đau khổ, không còn là những cử chỉ âu yếm ngọt ngào như trước đây. Khi chiếc váy trượt xuống khỏi cơ thể, những vết bầm tím trên vai, ngực cô hiện lên rõ ràng dưới ánh đèn, anh ngừng lại. Cô bây giờ không còn là cô gái trong sáng chỉ thuộc về anh, cô bây giờ đã nhàu nhĩ cũ nát và héo úa đến mức đáng giận. Đẩy cô ra, anh đứng dậy nhặt chiếc áo sơ mi mặc vội vào người.

Trước khi quay đi, anh vung tay ném lên giường cho cô những tờ năm trăm ngàn mới tinh rồi bước vội ra khỏi phòng.

” Em cần tiền.... Chỉ cần tiền mà thôi....” Cô cười lên như điên dại, nhặt những đồng tiền anh vứt ra như nâng niu một thứ gì đó đáng quý nhưng rất tiếc là đã vỡ nát mất rồi.

Những ngày sau đó anh lao vào công việc.

Những ngày sau đó cô lại lao vào kiếm tiền.

Chỉ khi đêm về anh lặng lẽ ôm vào lòng khuôn mặt cô cách đây bốn năm, một khuôn mặt xinh đẹp, trong sạch. Chỉ khi đêm về, cô lại lê những bước chân nặng nề trên nền gạch bệnh viện, lặng lẽ ôm vào lòng hạnh phúc nhỏ nhoi của riêng cô bằng tấm thân nhơ nhuốc của mình. Và họ không gặp nhau, dù là vô tình hay cố ý.

Anh lái xe chậm rãi trên những con đường trước đây anh và cô cùng đi qua. Những kỉ niệm đẹp bỗng trở về nhưng không còn mang lại hơi ấm hạnh phúc, ngọt ngào mà dường như chỉ gợi lại những chua chát, đau thương. Thần thờ nhìn về phía bên kia đường, một cảnh tượng đập vào mắt khiến anh khó chịu. Một người đàn bà to béo đang ra sức đánh chửi tới tấp vào mặt một cô gái trẻ. Một tay bà nắm tóc cô, tay kia ra sức kéo tay cô ra và tát mạnh vào mặt cô.

Đúng. Cô gái đó chính là cô ấy, là người một thời anh yêu thương, ôm ấp. Những câu chửi rủa từ người đàn bà đó và từ những người xung quanh đập vào tai anh, nhức nhối.

” Con điếm, mày chết đi.... Dám bu bám theo chồng bà à.... Mày đúng là thứ cặn bã mà.”

” Cái thứ này không đáng để cứu....” “Cặn bã....”

” Sao chúng nó còn chường mặt ra ngoài xã hội nhĩ....”

“Chỉ biết đổ lỗi cho hoàn cảnh....”

....

Anh bật cười, cái giá cho đồng tiền em kiếm được chỉ như vậy thôi đấy. Em thấy không, đến anh còn thấy khinh em nữa là người khác. Cúi đầu bật chìa khóa, anh không còn muốn can thiệp vào cuộc đời cô nữa rồi. Một tiếng hét chói tai vang lên, kéo sự chú ý của anh trở lại nơi cô đang đứng.... Cô lấy sức đẩy người đàn bà đó ra, nhưng lại bất ngờ bị bà ta đẩy ngược lại một cái thật mạnh. Cô bị đẩy ra đường, một chiếc ô tô bất ngờ lao tới không thể tránh kịp đã tông vào cô. Cô nằm đó, máu cứ không ngừng chảy, ướt đầm mặt đường. Đẩy cửa xe thật mạnh anh chạy tới chỗ cô, đưa đôi tay run rẩy nâng cô dậy.

Anh nhìn cô đau đớn, nỗi đau đè nặng lồng ngực khiến việc gọi tên cô cũng thật khó khăn.

Cô nhìn anh, ánh mắt mờ đục, đưa tay quờ quạng như muốn tìm một thứ gì đó.

” Giúp em.... Túi..... Xách” cô thều thào nhìn anh van nài.

Nhặt chiếc túi xách đưa cho cô, cô run rẩy mở túi xách, nhưng sức cô yếu quá rồi, đến chiếc khóa kéo cũng không thể mở được. Gỡ tay cô ra, anh cúi đầu mở túi, bên trong không có gì cả, ngoài một cuốn sổ cũ kỹ và ố vàng, một tấm ảnh chụp một đứa bé trai ngộ nghĩnh đang cười toe toét. Ấn cuốn sổ vào tay anh, cô ôm lấy tấm ảnh rồi khẽ mỉm cười.

“Giúp Em cứu đứa....trẻ này..... được không?”

Không kịp nghe câu trả lời từ anh, mắt cô dần khép lại, đôi tay vẫn ôm chặt tấm ảnh vào lòng, môi mỉm cười. Nụ cười cuối cùng của một cuộc đời đầy nước mắt. Trời bắt đầu mưa nặng hạt và cô đã ra đi mãi mãi....

Nhiều khi anh cũng tự cảm thấy bản thân mình là một người lạnh lùng. Kể cả lúc nhìn thấy cô nằm trên vũng máu đỏ, đến lúc nhìn chiếc xe cứu thương chở xác cô đi tuyệt nhiên anh không rơi một giọt nước mắt. Ngồi lặng lẽ trong căn phòng quen thuộc của mình, chiếc áo sơ mi trắng anh mặc trên người vẫn loang lổ những vết máu của cô.

Đưa tay giở từng trang sổ, nét chữ nghiêng nghiêng quen thuộc, từng dòng, từng dòng, những tâm sự của cô chất chứa trong bốn năm hiện lên trước mắt anh.

Ngày.... Tháng Năm.....

Hôm nay anh đi, em về lại căn nhà của chúng ta mà sao thấy trống vắng quá. Thật sự em không muốn như vậy chút nào, nhưng em vẫn sẽ đợi. Em hứa chắc đấy!

Ngày.... Tháng.... Năm....

Lâu lắm rồi không nghe được tin tức gì từ anh vậy mà lúc nghe được lại là tin anh lấy vợ. Em thật sự hoang mang lắm, không biết có nên tin hay không đây? Nhưng anh yên tâm, em đã hứa sẽ đợi thì nhất định em sẽ đợi....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Hôm nay em thấy khó chịu trong người quá, đã mấy ngày nay không thể ăn được gì cả.

Em nhớ anh, nếu anh ở đây anh sẽ chạy ngược chạy xuôi mua thuốc và thức ăn cho em. Hạnh phúc chỉ như vậy thôi nhưng sao lại ngăn ngui vậy hả anh?

Ngày.... Tháng.... Năm....

Em có thai rồi, đáng lẽ ra phải vui nhưng sao không thể cười nổi, nước mắt cứ không ngừng tuôn ra. Có con, nhưng em như vậy làm sao nuôi được con đây,

làm sao báo cho anh biết đây.... Em bồng tũn thân, tũn thay cho cả con của mình....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Bụng em ngày càng lớn, em phải nghỉ học thôi, ước mơ của em chắc chỉ có thể được đến như vậy. Nhưng cũng thật may, có người nhận em vào làm tạp vụ tại một quán ăn, lại thêm một việc nữa để em có thể kiếm tiền mua cho con một chút đồ gì đó khi con ra đời.

Anh à, bao giờ anh sẽ trở về hả anh?

Ngày.... Tháng.... Năm....

Hôm nay tự nhiên lại ngã, nhìn máu chảy ra không ngừng em sợ lắm, em không muốn mất con đâu.... Đi khám thì tất cả vẫn ổn, không sao cả, em mừng đến phát khóc anh ạ.. Tối nay lại đau không chịu được, em vỗ nhẹ và thì thầm với con ‘thương mẹ thì đừng làm mẹ đau nữa nhé, làm xong việc này mẹ sẽ về cho con nghỉ ngơi mà’. Đúng là con của anh, ngoan lắm, em hết đau ngay lập tức. Có thể với em bây giờ là hạnh phúc.

Ngày.... Tháng.... Năm....

Con ra đời rồi anh ạ, trông đáng yêu lắm.

Nhìn con ngủ ngoan trong tay mình em lại thấy mắt cay cay, ước gì anh ở đây để bế con. Chỉ một lần thôi....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Sinh nhật con tròn hai tuổi, nhưng ông trời lại tặng con mình món quà độc ác quá anh ạ. Nó đã không có bố, không được sống đầy đủ vậy mà giờ đây lại mắc bệnh ung thư máu. Phải làm sao hả anh? Em nhìn con mê man trong cơn sốt, nhìn những vết bầm tím trên người con mà không thể cầm lòng. Đến giờ phút này em không thể mạnh mẽ được nữa rồi....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Xin lỗi anh, em không còn cách nào khác.

Tiền điều trị cho con cao quá, em không thể cầm cự được nữa rồi. Công việc hàng ngày của em không đủ để chi cho những ngày con nằm viện. Em không muốn mất con, em muốn con được ăn ngon, được uống thuốc, em đành phải đánh mất chính mình thôi. Lần đầu làm thật không dễ, nhưng rồi sẽ quen thôi. Em quyết định sẽ không đợi anh nữa vì con cần em hơn. Xin lỗi!!!!

Ngày.... Tháng.... Năm.....

Cuối cùng anh cũng trở về, thật buồn cười khi giờ đây anh nhìn em như vậy. Thấy em khác quá nhiều so với tưởng tượng của anh đúng không? Anh nhìn em bằng ánh mắt gê tởm, đúng là con người em đã rách nát thật rồi. Anh vùng tiền cho em để xem sĩ diện của em có còn hay không hả? Xin lỗi anh em không cần sĩ diện nữa rồi, em cần tiền. Tự nhiên em lại thấy vui, tối nay con lại được tiêm thuốc, ăn ngon và là lần đầu tiên con có quà sinh nhật từ bố. Chắc con cũng sẽ vui như em....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Tủ của em không tương thích với con, nhưng em nghĩ anh sẽ thích hợp. Sáng mai em sẽ tìm anh, em sẽ cho con gặp anh.... Chờ em nhé....

Một giọt nước mắt nhỏ lên những trang giấy đã nhòe nhoẹt nước mắt của cô. Ôm cuốn nhật kí vào lòng anh khẽ khóc lên không thành tiếng.

Anh nhẹ nhàng khép cửa, đưa bé ngược đầu nhìn anh mỉm cười, mặc cho người y tá lấy đi một xi lanh đầy máu, nó vẫn không khóc lấy một tiếng chỉ khẽ nhú mày. Khuôn mặt đứa trẻ nhìn khá khinh, thông minh và giống anh như đúc. Đưa tay xoa đầu con anh cúi xuống hỏi nhỏ.

” Con có đau không?”

“Đau.... Nhưng con không khóc đâu, mẹ đã dặn là con trai thì không được khóc.” Đưa bàn tay nhỏ gầy guộc đầy dây nhợ nắm chặt lấy vạt áo của anh, đưa bé yếu ớt reo lên.

“Bố về rồi, từ giờ con không phải nhìn bố trong ảnh nữa rồi phải không?”

“Ừm, bố đã về.” Anh nhìn con âu yếm.

” Mẹ đâu rồi ạ?” Đứa trẻ lại thều thào hỏi.

Ôm con vào lòng, anh vỗ nhẹ vào lưng con.

“Mẹ mệt rồi, mẹ phải nghỉ ngơi con ạ. Từ giờ bố thay mẹ chăm sóc con được không?” Thằng bé ngọ nguậy gật đầu, những giọt nước mắt nóng hổi của bố lăn dài và ướt đầm áo nó.

Anh ra đi để lại cho em chữ ‘đợi’ bây giờ em bỏ đi cũng chỉ để lại cho anh một chữ ‘đau’....